

HET RESORT

PHOEBE MORGAN

VERTALING HENSKE MARSMAN

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2021 Phoebe Morgan
Oorspronkelijke titel: *The Wild Girls*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2022 HarperCollins Holland
Vertaling: Henske Marsman
Omslagontwerp: HQ
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Shuttersock
Foto auteur: © HarperCollins
Zetwerk: Crius, Group, Hulshout
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 0895 0
ISBN 978 94 027 6297 6 (e-book)
NUR 305
Eerste druk januari 2022

Phoebe Morgan asserts the moral right to be identified as the author of this work. A catalogue record for this book is available from the British Library.

Originele uitgave verschenen bij HQ, een imprint van HarperCollins Ltd 2021.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Naderhand

Het politielint ziet er onnatuurlijk uit in het weelderige groen van het safariresort. De deuren van de lodges staan nu allemaal open, en het forensisch team loopt in en uit. Hun klinische witte uniformen weerkaatsen het felle zonlicht dat op de lege, dorre vlaktes brandt. Op de houten looppaden en binnen in de vijf safarilodges zijn hier en daar gele genummerde markeringen te zien: daar hebben ze het eerste lichaam gevonden, daar het tweede. Daar heeft een forensisch medewerker de schoen van het eerste slachtoffer gevonden. Tussen de glanzende insecten in de plakkerige, dikke modder aan de oever van de Limpoporivier zaten heldere, kleverige bloedspetters. Ze hadden nog geluk dat ze niet waren weggespoeld.

Hoog in de lucht cirkelt een helikopter met een hard, meedogenloos geronk dat het constante gezoem van de cicades overstemt. Vanuit de cockpit zou je het hele terrein in al zijn glorie kunnen overzien: de hoofdlodge, geschikt voor twaalf mensen, met op elke hoek een kleinere eenpersoonslodge. De vier glinsterende minizwembaden, met in één ervan het vermiste mes; het lemmet draaide luie rondjes om de afvoer. De houten looppaden die de safaritenten met elkaar verbinden, die op deze hoogte wel een doolhof lijken, of een ingewikkeld bordspel waarbij je de ander moet ontmaskeren.

Bij dit spel is echter de helft van de spelers dood.

De forensisch medewerker denkt dat dit resort zal worden gesloten, voor eeuwig achtervolgd door de gebeurtenissen van een

heet, huiveringwekkend weekend in maart. Hij voelt het verlies: het sijpelt uit de ramen van de lodges, rijst op uit de rivier, ritselt met de wind door de gombomen, fluistert een waarschuwing aan iedereen die in de buurt van Deception Valley komt. Even landt er een witte vlinder op zijn arm, gewichtloos op zijn uniform, maar even snel is hij weer weggevlogen. Hij kijkt naar de plek waar de vlinder is geland, herinnert zich de afdruk van de minuscule pootjes.

Wat kan schoonheid toch eenvoudig worden vernietigd.

DEEL 1

Proloog

14 februari
Londen

Grace

De uitnodiging belandt vrijdagochtend vroeg als een granaat op mijn deurmat: *U bent uitgenodigd voor Felicity's dertigste verjaardag. Datum: 28 maart. Plaats: Botswana, Zuidelijk Afrika.* Ik staar naar het zwierige, hooghartige lettertype; de dikke, dure kaart waarop het is gedrukt; de elegante manier waarop haar naam is geschreven. De rand van de uitnodiging is versierd met bladgoud. Het moet haar een fortuin gekost hebben. Ik stel me voor dat deze kaarten in het hele land door brievenbussen geschoten worden, als prachtige projectielen die op ontploffen staan. Haar vrienden bukken zich om ze op te rapen, vingers scheuren de enveloppen open, ogen glijden over de woorden. Wie zouden er nog meer komen? Wie worden er nog meer uitgenodigd?

Mijn horloge piept om aan te geven dat ik moet opstaan, ook al ben ik inmiddels klaarwakker. Mijn blik glijdt naar de datum van vandaag: natuurlijk, Valentijnsdag. Uitnodigingen versturen zodat ze vandaag aankomen is zo typisch Felicity dat ik bijna moet lachen, ondanks het angstige gevoel dat mijn maag binnensijpelt. Ook al heb ik haar bijna twee jaar niet gezien, ik ken Felicity nog steeds door en door. Tenminste, dat denk ik.

‘Grace?’

Plotsklaps rammelt de brievenbus, en met bonzend hart zet ik een stap achteruit. De voordeur van de flat zwaait open, de koude februarilucht en het Londense lawaai stromen naar binnen: het ge-

raas van het verkeer, sirenes die loeien in de verte, een maalstroom van stemmen, mensen die bezig zijn met hun drukke leven. Met de uitnodiging in mijn hand geklemd stap ik achteruit en trek mijn ochtendjas om me heen; mijn blote voeten bevroren op de tegelvloer. Er komt iemand binnen.

‘Grace? Ben je al op?’ vraagt mijn huisgenote Rosie hijgend. Ik adem uit en voel de opluchting door mijn lichaam stromen. Ze schudt als een hond met haar hoofd, en kleine waterdruppeltjes spetteren in het rond. Ze heeft hardlooptkleding aan, het paarse lycra plakt aan haar lijf; zoals altijd is ze de belichaming van fitheid. Haar donkere haar is nat en zit platgedrukt tegen haar schedel, maar haar ogen staan helder en hebben de stralende blik van iemand die nog voordat ik heb ontbeten al vijfhonderd calorieën heeft verbrand. Ze loopt langs me heen en knikt naar de uitnodiging in mijn hand. ‘Wat is dat?’

‘Een uitnodiging,’ zeg ik, moeizaam slikkend.

Ze lacht. Haar zangerige, zachte Ierse accent is soepel en licht. ‘O nee, niet nog eentje,’ kermt ze. ‘Ik ben nog steeds blut van de bruiloft van Jess en Jamie. Waarom denken deze mensen dat iedereen dit allemaal kan betalen? Ze willen zeker ook nog dat je een chique broodrooster voor hen koopt. Wie die cadeautips op een trouwkaart heeft bedacht moeten ze afschieten.’

‘Geen bruiloft.’ Ik doe de voordeur achter haar dicht en steek de uitnodiging in de zak van mijn ochtendjas. ‘Een verjaardagsfeest. In Botswana.’

Ze is inmiddels in de keuken. Ik hoor haar met snelle, zelfverzekerde voetstappen rondscharrelen. De koelkastdeur gaat open en weer dicht. Ze gaat haar gang alsof er niets aan de hand is. Want dat is in haar geval ook zo, toch? De uitnodiging is voor mij, en voor mij alleen. Ongewild flitst er een herinnering door mijn hoofd: Felicity op een andere vrijdag, twee jaar geleden, breed lachend, haar openstaande blouse waardoor het kant van haar bh te zien was,

haar glanzende huid. De vreemde, rokerige geur van de binnenplaats; het gevoel dat er iets ergs op komst was. Het koude metaal van de brandtrap. Een telefoon die opgehangen werd de dag erna. En steeds de smaak van tequila, scherp en gevaarlijk op onze tong.

Ik duw de beelden weg.

‘Een verjaardagsfeestje? Van wie? Ik wist niet dat je vrienden in Afrika had,’ zegt Rosie wanneer ik ook de keuken in loop. Ze klinkt een beetje vreemd, denkt misschien dat ze ‘in Afrika’ wel weg had kunnen laten. Het klopt dat ik nooit bezoek krijg. Na wat er gebeurd is, kost het me meer moeite om eropuit te gaan en vind ik het lastiger om mensen in mijn eigen ruimte toe te laten. Onbekende mensen beangstigen me, al geef ik dat niet graag toe. Ik vind het moeilijk om mensen op hun woord te geloven.

Ik adem diep in om mijn hoofd leeg te maken en probeer mijn stem normaal te laten klinken. Ik lijk nu al niet meer te kunnen ontspannen en ben vergeten wat ik normaal in zo’n situatie zou zeggen. De uitnodiging heeft alles op scherp gezet, zwaarder gemaakt. Het verleden teruggebracht. ‘Een vriendin van vroeger,’ zeg ik uiteindelijk. ‘Ze zat bij mij op school.’

‘Leuk.’ Ze knikt, accepteert deze halve waarheid, drinkt gulzig een glas water en schopt haar sportschoenen uit. ‘Wel prijzig. De vlucht alleen al zal niet goedkoop zijn, toch? Maar het lijkt me geweldig om daarheen te gaan. Olifanten zien en zo. Die zijn er niet veel in Dublin. Of hier.’ Ze lacht, zet haar glas met een klap op het aanrecht, en ik krimp ineen bij het geluid. Het zweet glinstert op haar voorhoofd, kleine vochtdruppeltjes die ze met de rug van haar hand wegveegt. ‘Ik spring even onder de douche. Ik ga vanavond uit met Ben voor Valentijn. Ben jij...’ Haar woorden sterven weg en ik zie haar een kleur krijgen van schaamte; de blos kruipt vanaf haar ivoorkleurige hals omhoog.

‘Ik ben thuis,’ zeg ik kortaf. ‘Ik heb geen plannen voor Valentijnsdag, Rosie.’

‘Het is ook allemaal onzin.’ Ze grijnst naar me en loopt de deur uit, mij alleen in de keuken achterlatend.

Ik heb de uitnodiging nog steeds vast en mijn gedachten gaan alle kanten op. Felicity wil me zien. Na al die tijd. Maar de vraag is: heeft ze me vergeven? Heb ik háár vergeven? En wie zijn er nog meer uitgenodigd?

Alice

‘Schatje? Je maakt al het warme water weer op. Kun je opschieten? Ik kom te laat op mijn werk.’

Alice spoelt de appelconditioner uit haar donkere haren, trekt er met haar vingers net iets te hard een klit uit – ze voelt een pijn-scheutje – en zet dan de douchekraan met een sissend geluid uit. Haar huid voelt warm en tintelend aan, maar ze ziet nu al op tegen de koude tegels van de badkamervloer, de ijzige luchtstroom die ze zal voelen zodra ze uit de douche stapt. Zij en Tom proberen te bezuinigen op de energiekosten, en Alice vindt het vreselijk.

Tom wacht ongeduldig op haar, naakt, en zijn slaperige blik kruist de hare niet als hij langs haar heen loopt en onder de douche stapt. Fijne Valentijnsdag, denkt Alice, maar ze zegt het niet.

Ze droogt zich snel af, vermijdt het in de spiegel te kijken en poetst haar tanden zo snel als ze kan. Er zitten kleine sliertjes bloed in het naar munt smakende schuim als Alice de tandpasta in de wasbak uitspuugt. Ze veegt ze weg met haar vingertoppen en laat het koude water lopen tot het porselein schoon is. Ze is te laat voor haar werk, en zesdeklassers zijn net wilde dieren als je ze te lang alleen in een klaslokaal laat. Alice ziet hen al de school binnenstormen, terwijl hun ouders (degenen die komen opdagen, tenminste) afkeurend naar haar lege bureau kijken. *Miss Warner is alweer te laat...*

Er is geen tijd om haar haar te föhnen, dus doet ze het in een

knot. Ze drinkt snel een glas water bij de wastafel en pakt haar leren rugzak. Tijd voor make-up is er ook niet. Ze heeft wat getinte dagcrème op haar wangen gesmeerd en de uitgelopen mascara onder haar lichtgroene ogen weggeveegd, en daarmee zal ze het moeten doen. Het is niet ver naar haar werk, maar een kwartiertje lopen door de donkere krochten van Hackney. Sneller en goedkoper dan de bus, en de kans om een leerling tegen te komen is kleiner. Sinds Alice op lijn 43 Liam Donoghue van de bovenbouw tegenkwam en hij naast haar kwam zitten, vermijdt ze de bus. Niemand wil dat grenzen vervagen. En Alice Warner al helemaal niet.

Ze heeft één keer eerder een grens overschreden, en dat zal ze niet licht vergeten. Ze weet hoe gemakkelijk je alles kwijt kunt raken, hoe snel fouten kunnen uitmonden in nog meer fouten.

Alice heeft haar hand op de deurklink als ze de envelop ziet. Hij is blijven steken in de brievenbus, half erin en half eruit, zwevend boven een stapel reclaimedrukwerk die ze allebei nooit bekijken: rode en gele folders, geplastificeerde beloftes zonder betekenis; een buurtkrant vol slecht nieuws, de randen al smoezelig en gescheurd. Het hart zinkt haar in de schoenen als ze het mooie handschrift op de voorkant ziet. Het is alleen aan haar geadresseerd. Een trouwkaart, daar durft ze hun flat om te verwedden. Niet dat ze het geld heeft om nu een weddenschap aan te gaan trouwens. Alice stopt de uitnodiging vlug in haar tas om die later te lezen, trekt de deur open en loopt de regenachtige Londense straat in. Haar linkerschoen is meteen doorweekt. Lekker begin van de dag, denkt ze.

Het is lunchtijd als ze weer aan de envelop denkt. Haar vingers glijden langs het koele papier wanneer ze naar haar telefoon zoekt. Ze heeft een drukke ochtend achter de rug, waarin ze haar klas de grondbeginselen van breuken heeft proberen bij te brengen, een onderwerp waar Alice meer moeite mee heeft dan ze had gedacht. Ze zit onderuitgezakt aan haar bureau en drinkt een kop oploskoffie die een uur geleden al koud was. Ze weet dat ze even de winkelstraat

in zou moeten lopen, maar ze wil niet acht pond uitgeven aan een broodje en wat chips. Doordat Tom en zij een appartement hebben gekocht heeft ze geen cent meer op haar rekening staan, en ze heeft zichzelf voorgenomen om het de komende maanden rustig aan te doen. Geen onnodige uitgaven hebben ze afgesproken. Het plan was om zelf lunch van huis mee te nemen, maar goed. Dat ziet ze Tom ook niet doen.

Alice haalt de envelop uit haar tas en snijdt hem met een wat plakkerige schaar open, zich afvragend wie het deze keer zal zijn. Ze is dertig – nog steeds een toptijd voor zomerbruiloften en dure vrijgezellenfeestjes. Er komt echt geen eind aan. Ze heeft niets om aan te trekken – ze is de laatste tijd iets aangekomen, voelt wat meer rondingen dan voorheen, zoals Tom al meermaals heeft opgemerkt.

En dan ziet ze de naam staan. Ze moet de schaar neerleggen omdat haar handen beginnen te trillen. *Felicity's verjaardag*. En ze nodigt Alice uit.

Hannah

Hannah is in de babykamer als Chris haar de post brengt. Natuurlijk is ze daar, waar zou ze anders zijn? Max slaapt tegenwoordig bijna de hele nacht door, en dat is iets waar Hannah bij iedereen die het maar wil horen wel om kan huilen van dankbaarheid, maar hij wordt wel elke ochtend rond vijf uur wakker en dan gaat ze bij hem zitten om hem te voeden en te strelen, te kalmeren en te sussen, terwijl de uren verstrijken en het langzaam licht wordt. Op die momenten voelt het alsof ze de enige twee mensen op aarde zijn. Ze luistert naar zijn ademhaling en voelt zijn hart kloppen tegen het hare. Haar ogen prikken altijd van vermoeidheid, en de schaduwen van de spijlen van het ledikant maken vreemde vormen op de muur, als een kleine gevangenis. In deze vroege uurtjes dwingt ze zichzelf om dankbaar te zijn, om zichzelf eraan te herinneren

hoe graag ze dit wilde, wat ze er allemaal niet voor over hebben gehad om ouders te worden. Dat moet ze onthouden. Te allen tijde.

‘Goeiemorgen,’ fluistert Chris. Hij praat zachtjes, zoals altijd tegenwoordig, om te voorkomen dat Hannah uit haar slof schiet. Wanneer ze de kop koffie ruikt die hij in zijn hand heeft, wil ze die uit zijn hand rukken, maar ze geeft nog steeds borstvoeding en heeft vandaag al twee koppen op, dus doet ze het niet. Hij legt het stapeltje post op de poef naast het bedje van Max en kijkt naar hun slapende zoontje, wiens blauwe ogen, een kopie van de hare, dichtgeknepen zijn (hoewel Hannah betwijfelt of dat lang zo zal blijven). Chris draagt een pak met stropdas, een en al scherpe, strak gesneden hoeken, en ze voelt een steek van jaloezie wanneer ze zich voorstelt hoe hij het huis uit gaat, zijn oordopjes in doet en op de metro stapt naar zijn werk, contact heeft met andere volwassenen. De meeste gesprekken van Hannah zijn tegenwoordig vooral eenrichtingsverkeer.

‘Gaat het goed met hem?’ vraagt hij.

Ze knikt slaperig, geeuwt en veegt een donkerblonde lok uit haar gezicht. Haar haren voelen droog en pluizig aan; ze heeft er in geen weken aandacht aan besteed. ‘Ja hoor, prima. Heb je een drukke dag vandaag?’

Chris knikt en slurpt van zijn koffie. Het geluid irriteert Hannah een beetje, maar ze dwingt zichzelf het te negeren. Chris is advocaat, gespecialiseerd in handelsrecht, maar wil de overstap maken naar familierecht. ‘Handelsrecht is zo saai, Hannah,’ zegt hij steeds, en ze wil tegen hem schreeuwen dat hij maar eens vierentwintig uur per dag opgesloten moet zitten met een baby, met niemand om tegen te praten behalve Peppa Pig op het scherm. Hannah haat Peppa Pig. Ze droomt zelfs al over haar, over haar bolle roze snuit en haar hoge stemmetje. Ze tergt Hannah; in haar nachtmerries knippert de biggenmoeder met haar lange wimpers direct tegen de hare, het kietelt op haar huid.

Maar dat zegt Hannah natuurlijk nooit.

‘Denk je eraan dat de Clarksons morgenavond komen?’ vraagt Chris, en het hart zinkt Hannah in de schoenen. Natuurlijk was ze dat vergeten. Haar brein voelt tegenwoordig aan als een zeef met extra gaten. De Clarksons zijn collega’s van Chris en hij heeft ze uitgenodigd voor een zogenaamd gezellig etentje in een poging Hannah op te fleuren, haar wat gezelschap te geven. Chris begrijpt niet waarom ze al zo lang geen contact meer heeft met haar vriendinnen, waarom hun hechte vriendschap zo afstandelijk is geworden. Ze heeft nog niet de woorden gevonden om het hem uit te leggen. Telkens wanneer ze eraan denkt, voelt ze een vreemde mengeling van emoties, maar ze voelt zich vooral zo schuldig dat ze wil verdwijnen, zich onder het babybedje wil verstoppen en nooit gevonden wil worden.

Chris bukt zich om Max een afscheidskus te geven, en Hannah ruikt zijn aftershave: hij ruikt anders, nieuw. ‘Tot straks,’ zegt hij, en hij geeft haar een kus op haar mond. Ze legt haar hand in zijn nek en probeert de oude passie te laten herleven, hun vonk terug te vinden. Voor wie heb je die nieuwe aftershave opgedaan, wil ze hem vragen, maar ze weet dat ze zich aanstelt – dit is Chris, in godsnaam, en dus zegt ze niets, en ze zwaait glimlachend naar hem als hij achterwaarts de babykamer uit loopt.

Max slaapt wonderbaarlijk genoeg door, dus maakt ze van de gelegenheid gebruik om de post door te nemen die haar echtgenoot voor haar heeft neergelegd. Ze ziet de afgebladderde nagellak op haar nagels. Er is nooit tijd om ze opnieuw te lakken; ze snapt die moeders met verzorgde nagels niet. Een rekening, geadresseerd aan Chris, een catalogus van een postorderbedrijf (is ze echt zo oud?), een folder met reclame voor lingerie voor Valentijnsdag (alsof Chris haar dat zou geven) en nog iets. Een stijve vierkante envelop, aan haar geadresseerd. Even denkt Hannah dat het van Chris’ moeder is: ze stuurt regelmatig een kaartje om te horen hoe het met hen gaat

(lees: om te horen of Hannah het wel redt met Jeans langverwachte kleinzoon), maar haar laatste kaart dateert van vorige week en dit zou zelfs naar Jeans maatstaven een beetje snel zijn.

Hannah scheurt de envelop open en de uitnodiging valt eruit: mooi, dik karton, duur. Iemand met geld, dus zijn moeder is het niet. Hannah denkt dat het met werk te maken heeft, maar dan ziet ze de naam en is het alsof ze in koud water wordt ondergedompeld. De herinnering flitst als een stroomstoot door haar heen. De koude muur tegen haar spijkerbroek. De donkere hemel. Een onbekende hand die over haar rug wrijft.

Hannah voelt het schuldgevoel naar boven komen, en ze legt haar vingers om haar hals alsof ze het kan tegenhouden. Ze kan het verleden niet veranderen, dat zou ze inmiddels toch moeten weten. Haar halsketting, een dun, gouden kettinkje dat ze van Chris heeft gekregen, voelt koud onder haar vingertoppen, en ze rolt hem tegen haar huid, harder dan nodig is, de kleine schakels laten een afdruk op haar huid achter.

Net op dat moment piept haar telefoon in de plooien van haar nachthemd. Het is een berichtje, afkomstig van iemand die ze goed kent, maar al maanden niet gezien heeft: Grace Carter. Het zijn maar drie woorden, en Hannah weet niet op welke toon ze bedoeld zijn: aarzelend of beschuldigend?

Het bericht luidt: Ben jij uitgenodigd?